

Efterfølgende har jeg tænkt på, at der burde være en form for rådgivning eller oplysning eller noget i den stil undervejs i graviditeten - og allersæst på barselsgangen/fødeklinikken.

Om det skal være den praktiserende læge, jordemoderen under fødselsforberedelsen eller personalet på barselsgangen/fødeklinikken, der bør give denne rådgivning/oplysning, kan jeg ikke bedømme. Men jeg synes, at alle gravide bør oplyses bedre om amning og brug af sutteflasker - fx at det kan blive nødvendigt at supplere amningen eller helt gå over til sutteflaske - og at det ikke er så slemt endda.

Det er også vigtigt at fortælle nybagte mødre, at mødre, der af den ene eller anden årsag ikke kan eller vil amme deres børn på ingen måde er dårligere mødre, og at man ikke skal skamme sig over, at ens barn er flaskebarn.

Og så et lille opråb til såvel jordemødre som sundhedsplejersker og personale på landets barselsange og fødeklinikker: HJÆLP dog de stakkels mødre, der af den ene eller den anden årsag ikke kan få amningen til at fungere!

Lad dem ikke sidde opløst i gråd og med eventuelle smerter! Lad være med at give os mødre det indtryk, at vi ikke er gode nok, hvis vi bliver nødt til at give vores børn flaske i stedet for bryst!

To flaskebørn

Mens jeg ventede vores tvillinger var jeg overbevist om at jeg ville amme dem. Min mand har allergi og derfor var vi enige om at det var meget vigtigt.

Jeg fødte tvillingerne ved kejsersnit - hvilket jo ikke gør starten på amningen lettere. Børnene kom op til mig kort efter de var født og fik lov til at prøve at sutte, men uden det store resultat.

Så startede 10 dages mareridt! Vores datter Line var relativt god til at sutte og nem at ligge til, men Lasse var meget svær at få til at sutte.

Personalet på barselsgangen forsøgte at hjælpe os - de hev og sled i mine bryster om kæmpede med knægten, men det tog ofte 20-30 min inden han begyndte at sutte. Efter et par dage besluttede vi at prøve at kontrolveje børnene efter en amning - og hvilken skuffelse. Efter 30 min (eller mere) havde Line taget 30 g på og Lasse havde slet ikke taget på. Vi prøvede at stimulere mig med næsespray, jeg prøvede suttebrikker - jeg tror vi var det hele igennem.

Til sidst blev vi så enige om at jeg skulle prøve at bruge malkemaskine for at stimulere mælkeproduktionen. Så når børnene skulle have mad sad jeg og malkede og min mand og en sygehjælper gav børnene flaske (mælken fra sidste gang suppleret med Profylac). Efter 4 dage på denne måde havde jeg stadig ikke mælk nok til begge børnene, og

der var efterhånden gået 9 dage, så nu skulle vi til at finde en løsning. Lasse var desuden begyndt at blive slap fordi han simpelthen ikke fik næring nok.

Det endte med at der blev sendt en ældre, erfaren sygehjælper ind til mig, som med rene ord sagde at nu skulle jeg stoppe og "overgive mig til flaskerne". Og hvor var det en lettelse da beslutningen blev taget. Jeg fik straks medicin for at stoppe min mælkeproduktion og fik brysterne snøret ind - det var forøvrigt ikke særlig rart. Næste dag gik min mand og jeg i byen og købte sutteflasker (sådan nogle havde jeg nemlig slet ikke tænkt på at købe) og så var vi klar til at tage hjem.

Det gik bare forrygende med flaskerne. Børnene voksede så det var en fornøjelse, og de har hele vejen igennem været meget lidt syge. Line og Lasse er nu 2 år, og jeg tror de fik en superstart på livet selvom de var flaskebørn.

Men selvom jeg selvfølgelig godt vidste at flaskerne var det bedste valg til mine børn og selvom jeg synes jeg kæmpede en brav kamp, så havde jeg alligevel lidt dårlig samvittighed og følte mig lidt som en dårliger mor, når de andre i mødregruppen bare kunne knappe blusen op mens jeg skulle i køkkenet og varme flasker. Og når jeg mødte nye mennesker var jeg altid lidt på "barrikaderne" for at forsvare mine sutteflasker.

Jeg synes det ville have været rart at høre lidt (positivt) om flaskebørn under graviditeten, så havde det nok ikke været så stor en skuffelse at måtte gå over til flaskerne.